

FASORI HARANGSZÓ

A Budapest Fasori Református Egyházközség Hírmondója

Újfolyam

33. szám

2006. június

**„ENGEDJÉTEK HOZZÁM JÖNNI A KISGYERMEKEKET, ÉS NE
TILTSÁTOK EL TŐLEM ŐKET, MERT ILYENÉKÉ AZ ISTEN ORSZÁGA”**

(MÁRK 10,14)

Gyermekeink és a nyár

„Neveld a gyermeket a neki megfelelő módon, még ha megöregszik, akkor sem tér el attól.” (Példabeszédek 22 ,6)

Hamarosan betölti iskolás gyermekeink szívét a kitérő öröm: – Itt a vakáció! – Nem kell olyan korán kelni, a leckét tanulni.

Ha még olyan jó tanítója van is valakinek, most jó a szabadság, azt kezdhettek az időmmel, amit akarok... Ahogy telnek a napok, hetek, kiderül, a nagy szabadságot is tanulni kell. Ahogyan az egész életet tanulni kell. Ehhez pedig segítségre van szükség.

A Biblia szerint Isten a szülőket – első renden az apákat, de ugyanúgy az anyákat is – megbízta azzal, hogy vezessék be a gyermekeiket az életbe, tanítsák meg az élet igazi „rendjét”, mi a jó és mi a rossz, mi az érték és mi a semmit érő. Persze ehhez a szülőknak is meg kell tanulniuk Isten Igéje szerint tájékozódni. A Biblia a „használati utasítás” az élethez. Benne van minden, ami alapjaiban eligazít, és áldott, világos útra tanít. Sajnos, ez nem magától értetődő a családokban. Ráadásul olyan mennyiségű információ zúdul a gyermekekre a televízión, videón, interneten, újságokon, a körülöttük élők felborult életrendjén keresztül is, hogy lehetetlen az igazi alapok szerint eligazodniuk.

Nyáron sokkal több időt töltenek a gyermekek szüleikkel (jó esetben), mint az óvoda- és iskolaév alatt. Használjuk fel az együtt töltött időt közös tevékenységre, közben pedig figyeljük a kérdéseiket, gondolkodásukat, és segítsünk szeretettel, értelemmel látásuk alakításában. Már a kisebbek is „sokat tud-

nak”, ismereteket szereznek, de ez nem jelenti azt, hogy eligazodnak az élet útvesztőiben. A „lelkizést” (hogy direkt oktatgatjuk, figyelmeztetjük őket) – különösen a nagyobbak – nem nagyon szívlelik. De ha tudatosan figyelünk rájuk, „menet közben”, a közös munka, élmények sodrában erőlködés nélkül is formálható jó irányba az életük. A kusza világ és e világ „összekeverő ura” arra törekszik, hogy igazi összefüggéseket ne lássanak, mert akkor különbséget tudnak tenni, mi a jó és mi a rossz – rövid és hosszú távon is. Nekünk pedig az igazi összefüggések meg-

látására kell segíteni őket, amely alapján a részkérdésekben is értelmes döntéseket hozhatnak.

Ebben segítség a nyári gyülekezeti gyermekhetek, ifjúsági hetek alkalma is. De családi hetek is lesznek, ahol együtt csendesedhetünk el, rendeződhetünk, újulhatunk Isten szeretetében.

A szülőkről szoltam a fentiekben. De minden felnőtt feladata is kicsiben, hogy a körülötte élő gyermekekre figyeljen. Ahogyan ez falun régen magától értetődő volt. A gyermekek magaviseletét, formálódását sokan látták, és jelzéseket tettek. Nem árulkodtak, hanem magának a gyermekeknek szoltak, figyelmeztették, nevelték őket. Isten népe ebben a széttagolt világban is figyel a gyermekek életére. Mindenki a neki adott lehetőségekkel éljen. Szeresse a körülötte élő kicsinyeket. Akinek ideje van, programot is készíthet a ház gyermekeinek, kirándulhat velük, segítve ezzel a lefoglalt szülőknél is.

Gyermekkoromban mindig csodálkoztam, hogy a szülők miért nem cserélik el a gyermekeiket. A szomszédban mindig szívesebben segítettem, mint otthon. A szó is talán jobban eljut a gyermekszívhez, ha más is mondja, nemcsak az otthoniak.

Akkor még nem is szóltam a nagyszülők senki mással nem pótolható jelenlétéről. Papa, mama kicsi kortól olyan hatással lehet, amelyet öreg korában sem felejt a gyermek. Nagyszülők, juttassunk Igét is a kicsik szívéhez, érdekesen elmondva a bibliai történeteket, vagy felolvasva a gyermekbibliából.

A gyülekezetben is hirdetünk nyári napokat, amikor játszani, kirándulni, „napközis” rendszerben jöhetnek. Figyeljük és használjuk fel ezeket az ajánlatokat is.

Ha már a fenti Igét vettem, arról is szölok, hogy nem mondtunk le az óvodaindítás

gondolatáról. Ezen az őszön ez még nem megy, de mindent elkövetünk azért, hogy 2007 őszén beindulhasson. Kérjük, hogy sokan imádkozzanak rendszeresen ezért. Milyen távlatokat mutat, ha a gyermekeink nemcsak otthon, hanem a gyülekezeti óvodában, iskolában tanulhatják az életet!

Áldott, szép, vidám, boldog nyarat kívánok kicsinyeknek, nagyoknak, gyermekeknek, ifjaknak, felnőtteknek, hogy ne csak leéljünk az előttünk levő heteket, hónapokat, hanem átéljük egyre jobban Urunk ajándékozó szeretetét, jelenlétét! Így a nyár végére nem csak várjuk az őszi indulást, hanem megerősödve, megtöltekezve vághatunk neki az előttünk álló feladatoknak.

Úgy legyen!

Végh Tamás
lelkipásztor

„Hozzád jövünk, Uram, ó se

Emmausi csendben

Nagy hálával tekintünk vissza a Kecskemét melletti Emmaus házban töltött csendeshetünkre. Április 18-22. között mintegy ötvenen voltunk testvéri szeretetközösségben nagyrészt fasoriak, néhányan pasarétiak és érd-ligetiek. Távol a világ zajától, csodálatos környezetben Isten Igéje és Szentlelke átjárta és megújította a szívünket. Tanultuk, hogy az egészséges hitbéli növekedésben fontos az Úrral való kapcsolatunk a naponkénti igelovás és imádság által, a testvérekkel való közösségünk és a kívülvalók felé való szolgálatunk, a misszió. Így vagyunk benne Isten országa építésének szolgálatában. A héten két sorozat igehirdetés hangzott.

„Akik előttünk jártak” címmel Végh Tamás lelkipásztortól az Apostolok Cselekedetei alapján példaképekről hallottunk, akiktől tanulhatunk. Minden bibliai alakban Jézus valamely vonása jelent meg.

Fülöpöt, a diakónust, aki Szentlélekkel és bölcsességgel teljes, indítja az Úr, hogy hirdesse Jézust a főkomornyiknak.

Engem különösen Tábita személye ragadott meg. Ahogy Isten szeretete megtalálta és átformálta Tábitát, így talált meg és formál ma is engem az én Uram. Igyekszem az Ő mennyei szeretetének hordozója, továbbadója és bizonyágtevője lenni, hogy áldássá lehessenek azok számára, akik közé rendel az Úr.

Barnabás közvetítő ember, aki azon fáradozik, hogy a Szétdobáló ne tudjon éket verni Isten gyermekei közé. Egyetlen hídfő az Úr Jézus Krisztus, aki könyörög és közbenjár értünk az Atyánál.

Fotó: D. M.

Lídia, a thiatirai bíboráros asszony megnyitotta a szívét és a házat is az Úr előtt, itt alakult az első európai gyülekezet.

Akvila és Priscilla Korinthusban otthonukba fogadták Pál apostolt, és olyan háttérrel biztosítottak, hogy e nélkül a misszió nem mehetett volna.

Somogyi Péter lelkipásztor elmondta, életprogramunk kell legyen, „hogy megismerjük Jézust”. Ézsaiás 9,6 alapján mag-

gíts. Ne szóljon Igéd hiába!”

yarázta az Igét. Hívó emberként nem lehetünk tanácstalanok, mert csodálatos Tanácsosunk van, aki Igéje és Szentlelke által tanácsol bennünket. Kérjük Jézus Krisztust alázattal és bizalommal, hogy tanácsoljon és támogasson az engedelmesség Lelkével. Engedelmeskedve tanácsának, életünk csodálatos úton járhat.

Magunkban tanácstalanok és erőtlének vagyunk a kísértésekben, a szenvedésekben,

de Jézus vezet, erőt ad, sőt erejével véd és oltalmaz minden lelki és testi hatalommal szemben. Minden ember halott Jézus Krisztus nélkül, de aki hallja az Ő szavát, azt az erős Isten kihívja a halálból és örök életet ad.

Jézus Örökkévaló Atya, aki gondviselő szeretetével fordul hozzánk. Ismeri szükségleteinket, hiszen megtapasztalta emberi létünk valóságát. Gyengéden, de határozottan nevel minket. Mulandó világban élünk, amiben semmi sem maradandó, de a Vele való közösségünk örökkévaló.

A tanácstalan, a mulandóság alá rekesztett, erőtlen ember tele van békétlenséggel. Jézus Krisztus a kereszten vérével megszerezte számunkra a békességet. Ő a Békesség Fejedelme. Az Istennel békességet nyert ember békességben van embertársaival és önmagával is. Az ilyen ember a helyén van, dicsőíti Istent és szolgálja Őt.

Minden igei alkalom után kis csoportokban folytattuk a beszélgetést megválaszolva az elhangzott kérdéseket. Íme néhány kérdés a továbbgondolkodásra:

Vezethet engem az Úr?

Hiszem-e az életrekeltés csodáját a reménytelen helyzetekben is?

Tüzet szítok vagy tüzet oltok a beszédemmel?

Én vagyok fontos vagy Jézus?

Mit kell az Úr rendelkezésére bocsátanom?

Ezen a héten egymás hite által is épültünk és erősödöttünk. Elmélyült a kapcsolatunk az Úrral és egymással.

Uram, köszönjük áldásodat!

Fekete Béláné

Kárpátaljára szótt szálak

Ruhát gyűjtöttünk a benei és a feketepataki gyülekezet számára

Süt a Nap. Fogynak a kilométerek az országúton, hazafelé tartunk. Reggel SMS-t kaptam: Budapesten esik az eső. De ahogy közeledünk, visszük magunkkal a napsütést. Eszembe jut, hogy az emlékkönyvembe kislánykoromban valaki ezt írta be: „A suhanó felhők felett örökké kék az ég.” Istenünk napsütésesnek, mosolygósnak teremtette a világot és benne az embert is, de ha körülnézek, azt látom, hogy nem a világosság fénylik, hanem a sötétség uralkodik, nemcsak kívül, hanem sokszor saját magamban is. A felhők néha nagyon sötétnek látszanak, és időnként egyáltalán nem suhannak, sőt úgy tűnik, mintha nem is mozognának.

A honismereti táborokról eddig csak az őszi számokban találhattak beszámolót a Harangszó olvasói. Idén is készülünk – Kárpátaljára. Abba a régióba, ahol két esztendeje anyagi források és házigazda hiányában nem tudtuk megrendezni a tábort. Ahonnan senki nem jöhetett el a tavalyi táborba Eszékre, a vízum megszerzésének nehézségei miatt.

A 2006-os tábor megszervezését mégis elvállalta a kárpátaljai közösség. Február végén Mezey Tibor lelkipásztorral a leendő házigazda benei gyülekezetet látogattuk meg, hogy egymást erősítsük az Urunktól kapott szeretettel, hogy kapcsolatunk erősödjék, hogy megbeszélhessük a nyári tábor részleteit. Örömeinket, gondjainkat megosztottuk egymással. Ahogy telnek az évek, egyre szélesebb korosztályt viszünk táborozni. Megnőttek, akik eljöttek 2000 nyarán, és most is szeretnének jönni. Hogy örülünk

ennek! Ám vinnénk a mostani 8-10 éveseket is. Hogy ők is részesei lehessenek a „hetedhét országra szóló” eseménynek (hét országból gyűlünk össze). De a két korosztálynak nem ugyanaz a program volna való... Vigyük őket külön – javasolta egyikünk. Nem lehet, nincs se szolgálói, se anyagi kapacitásunk két hétre. Osszuk meg a hetet – nem lehet, az is nagyon megnövelné a költségeket. Kevés pályázat van az idén, és szűkebbek a keretösszegek is. A gondterhes felhők nemhogy suhanni, de mozdulni se akartak.

Sokaknak beszéltünk utunkról. Így derült ki, hogy budapesti gyülekezetek gyűjtjenek ruhát, amit a Johannita Segítő Szolgálat rendszeresen elszállít Kárpátaljára. Hiszen mi is gyűjtöttünk pár éve! Rossz rá gondolni, mennyire nehéz volt intézni az egészet. De a johannítások kijárták azóta az utat, nekünk

A fasori gyülekezeti terem fele megtelt a ruhaadományok zsákjaival

A benei református templom

most csak gyűjteni kell. Lehet? Lehet. Mire jó ez? A ruhaneműt, amit adományként kap meg a gyülekezet, továbbadják a gyülekezet tagjainak, akik így hozzá tudnak járulni az egyházközség fenntartásához, mivel nem kell a megkapott holmira költeniük. Erősödik a közösség a kapott ruhák szétosztásakor anyagilag és egymásra figyelésben is.

A gyűjtésre kijelölt héten minden napra két-két ügyeletes vállalta a beérkező ruhák átvételét. De jó lett volna, ha számláljuk, hányan mozdultak meg, hogy elhozzák a gyülekezeti terembe ajándékukat: használt, de jó állapotban lévő, szép ruhákat, nadrágokat, szoknyákat és kabátokat, ingeket és blúzokat gyermekek és felnőttek részére is. A hétközi alkalmakon és a vasárnapi gyermek-istentiszteleten láthattuk, hogy a nagyerem hátsó ré-

sze hogyan telik meg a zsákokkal. Köszönet mindenkinek, aki részt vett ebben! Vártuk a hivatalos papírokat Kijevből. A határon csak úgy vihetjük át a segélyszállítmányt, ha a fővárosból megvan rá az engedély. És még egy tucatnyi ilyen-olyan papír... Közben szorgos kezek gondosan elkészítették a zsákokat: lemérték, felcímkézték, és egy külön papíron feltüntették, hogy ki és mikor zárta le a zsákokat.

Aztán végre eljött a napja, és elindulhattunk a teljesen megtömött kisbusszal. Se a beregsurányi, se az asztélyi határállomás, sem pedig a beregszászi belső vámudvar fölött május 3-án nem láttunk felhőket tornyosulni. De ahogy teltek az órák, a valóságos napsütés emlékeztetett arra, hogy a mozdulatlan-ság, a kilátástalannak tűnő helyzetek sötét fellegeit én tekinthetem próbáknak. Isten Fia legyőzte a sötétséget, és ezt a győzelmet élhetem én magam is át határátlépésre vagy vámolásra várva, a bürokrácia papírhalmaiban botorkálva, mindennapi nehézségekben botladozva. Függetlenül attól, hogy ezeket a nehézségeket én okoztam magamnak, vagy mások nekem.

Sötétségben, gondok felhőiben, próbákban Jézus szeretetével lehetek győztes. Olyan ember, aki túllát a pillanatnyi nehézségeken, tud mosolyogni, és a körülötte lévőket is bátorítani tudja. Örömmel adtuk át a Honismereti tábor vendégül látó benei, és a falujuk egyetlen óvodáját működtető feketeptataki gyülekezetnek a szállítmányt.

Süt a nap. Fogynak a kilométerek az országúton, hazafelé tartunk. Jön egy SMS: Jó utat, faszoriak! Azóta kaptam SMS-t Benéről is: Mikor jöttök megint?

Dénesné Szöllőssy Emőke

Kéznyújtás Vincennes-ből

Francia testvérgyülekezeti látogatás a Fasorban

Kedves vendégeink voltak az április 23-ai hétfvégén a Fasorban: Douglas Nelson vincennes-i lelkipásztor és felesége Christel, valamint egy presbiter házaspár, a gyülekezetük gondnoka és ügyintézője. Vincennes Párizs mellett található. Habár külön városkáról van szó, saját önkormányzattal és piaccal (ami vasárnaponként a főutcán kirakodó rendszerben működik), szinte teljesen egybenőtt Párizssal, és a tízmilliós agglomeráció része lett. Nevezetessége a nagy kiterjedésű, gyönyörű botanikus kert tavakkal és játszóterekkel, és a kastély gótikus kápolnával. Ide járnak hétfvégén, szombaton és vasárnap a párizsi édesanyák gyermekeikkel, ha nem éppen a Párizs má-sik végén lévő boulogne-i erdőbe mennek.

**Douglas Nelson hirdeti az Igét.
Szavait Bruckner Lászlóné,
Szilvia fordította.**

Olyan ez, mintha Budapest egyik tőszomszédjáról beszélénk, például Dunakeszről vagy Pécelről, persze sokkal kifinomultabb közlekedéssel.

Franciaországban a protestáns egyházak elenyésző kisebbségben vannak a katolikus közösségekhez képest. Amerre szem ellát, gyönyörű gótikus és klasszicista templomokat vehetünk észre mindenfelé. Református templomot elvétve találni. Kis családdal – akkor még csak négyen voltunk – mi Isten vezetésével találtunk egyet, amikor 1996-97-ben egyéves ösztöndíjjal Párizsba érkeztünk. Ez volt a vincennes-i templom. Egy kedves újdonsült ismerősünk vitt el oda bennünket, hogy férjem, János nézze meg a templom kicsi, de patinás orgonáját, mely egy híres orgonaépítő műhelyből került ki. Szombaton este a hideg templomban derült ki számunkra, hogy ezen a helyen éppen nincsen orgonista, és akár már másnaptól szeretettel várják Jánost, akinek játékát rögtön megszerették. Nem halogattuk a döntést, vasárnap megjelentünk az istentiszteleten, és némi segítséggel megtanultuk a liturgiát. Igazi református hagyomány működött itt minden vasárnap zsol-tárénekléssel, bűnbánati imával, apostoli hitvallással, úrvacsorai közösséggel. Lelki otthonunk lett ez a hely.

A lelkipásztor később is figyelemmel kísérte életünket, tudott arról, hogy jelenlegi gyülekezetünk orgonaépítésben van. Gesztusértékű jótékonsági koncertet szerveztek tavaly novemberben, bár inkább mi támogathatnánk őket, hiszen kicsi tagságú közösségről van szó. Ennek lett folytatása a lelkipásztorunk és főgondnokunk által elő-

A vincennes-i templom belseje

terjesztett meghívás a Fasori templomba ez év áprilisára.

A francia „küldöttség” megismerkedett a gyülekezetünk életével, rácsodálkoztak egy ilyen nagy közösség mindennapjaira. Meglátogatták a házaspári kört péntek este, és megállapították, hogy ennyi párt még nem láttak együtt bibliaórán. A szombat esti orgona-hangversenyen is részt vettek, el voltak ragadtatva a templom építészeti csodáitól is, pedig Párizsban láthatnak elég szépséget. Budapesten egy autós idegenvezetésben volt részük, amit dr. Szabó Mihály főgondnok biztosított, a szállással és étkezéssel együtt. Nagyon köszönjük ezt neki és feleségének!

Vasárnap délelőtt Douglas Nelson a János 20,19-31 alapján Tamás hitetlenségével kapcsolatban arról beszélt, hogy kételyeinket is Istennek mondhatjuk el. Tamás látni

és érezni akart ahhoz, hogy hinni tudjon. A többi tanítvány bizonyoságtétele nem volt elegendő számára, ő megrekedt a feltámadás testi, fizikai jeleinél. Jézus nem tett ezért szemrehányást neki, hanem odanyújtotta a kezét, de közben arra biztatta, hogy ne maradjon kétségeiben megbéklyózva. „Higgy!” A feltámadásnak nem a tapasztalati része a legfontosabb, hanem a találkozás az élő Jézus Krisztussal.

Aki eddig kételkedett, most hitvallást tesz: „Én Uram, én Istenem.” A hit nem a mi akaratunk műve, hanem Isten kegyelmi ajándéka.

A látogatás közös ebéddel zárult, ahol a francia lelkipásztor meghívta gyülekezetünk lelkipásztorát, Végh Tamást egy igehirdetési szolgálatra a vincennes-i templomba.

Pálúr Kornélia

A skót szív szeretetéből

Látogatóban a Vörösmarty Általános Iskolában

„...Ki gépen száll fölébe, annak térkép e táj, s nem tudja, hol lakott itt Vörösmarty Mihály...” Radnóti Miklós írja e sorokat megrendítően szép versében – s néhány pillanatra a Szózat költőjére irányítja figyelmünket: hol is lakott ő? Ma kicsit más a helyzet. Azt keressük, amit órála neveztek el: utcát, teret, iskolát. Persze, hamar megtaláljuk a Vörösmarty Mihály Általános Iskolát is – a Vörösmarty utca 49–51-ben, Budapest VI. kerületében.

Gyülekezetünk működési körzetében sok iskola van: négy Terézvárosban, négy Erzsébetvárosban – de számba vesszük a sajátunkat is, a Julianna Református Általános Iskolát. Ez az a bizonyos „kályha”, ahonnan érdemes elindulni, s ha már elég sok mindent láttunk és hallottunk, ide térhetünk vissza.

Madártávlatból szemlélve a Vörösmartyt és a Juliannát, hamar fölfedezhetjük a rokon vonásokat. Rokonok vagyunk – mondhatjuk –, majdhogynem testvérek! A mi iskolánkat a holland szív szeretete keltette életre 1926-ban, amazt pedig a skótoké 1844-ben.

A legjobbak egyike

Hazánkban 1842 óta működik a Skót Misszió. A Misszió jelszava: Hogyan tegyünk jót? Az általuk alapított iskolába felekezeti hovatartozásra való tekintet nélkül, ingyen vették fel és tanították a gyermekeket. Az iskola hamarosan a legjobbak egyike lett a fővárosban, mert „szeretetteljesen bántak mindenkor az ifjúsággal”. Kezdetben csak különböző bérelt tantermekben működött az intézmény, de 1869-ben új, saját iskolát építettek a Hold utcában. Ekkor három tanító és két tanítónő végezte az oktatást – 1904-től csak lányok nevelésével foglalkoztak. Miután

1907-től (Prém Margit vezetésével) beindult az úgynevezett polgári iskola, lehetővé vált, hogy a lányok 14 éves korukig az iskola kötelekében maradjanak. Évente 370-380 diákot tanítottak. A tanítás nyelve 1878-ig a német volt – csak ezután tértek át a magyar nyelvű oktatásra. Amikor a Hold utcában álló épület már szűkösen bizonyult, a Skót Misszió új iskolát építtetett a Vörösmarty utcában. A munkálatok megkezdése James T. Webster vezető lelkész nevéhez fűződik. Az új épületet 1910. szeptember 4-én avatták fel. A 400 főre tervezett iskolát 335 növendék vette birtokba. Ekkor elemi, polgári iskola és internátus kezdte meg működését. A leánynevelő intézetet angol nevelőnők vezették.

Az első világháború idején katonaság tartózkodott az iskolában – a tanítás a Tanácskormány időszakában is szünetelt. A munka csak 1921-től folytatott ismét az eredeti színvonalán – egészen a második világháborúig. Az 1944-es év tragikus történései sorában Miss Jane Haininget, aki 1935 óta vezette az internátust, a Gestapo április 25-én letartóztatta. Miss Jane Haining teljes figyelmét, szeretetét a felügyeletére bízott gyerekekre fordította. A német megszállás időszakában is ak-

tívan cselekedett tanítványaiért. A tanítás a Webster Hallban – a ma is templomként szolgáló gyönyörű teremben – volt, s hónapokon át ott élt és tanult sok-sok zsidó gyermek és család. Ők mindannyian túléltek a háborút, de Miss Jane Haining július 17-én Auschwitzban meghalt.

Folyosósínház

Az iskola épületét 1944 áprilisától Budapest ostromáig a katonaság vette igénybe. A háború után, 1946-ban visszatért az iskola skót lelkésze. Ugyanebben az évben az intézmény átalakult általános iskolává, első igazgatónöje Schuber Ilona volt.

A nagy múltú iskolát sem kerülte el az államosítás, 1948 óta állami általános iskolaként működik – 1990-ben pedig felvette Vörösmarty Mihály nevét. Az intézményben az évek során az angol tagozat mellett matematika, majd technika tagozatú osztályokat is indítottak. Ennek megfelelően az iskola az 1–8. évfolyam két-két osztályával, és még két logopédiai osztállyal – összesen 18 osztállyal (317 tanulóval) – működik; önállóan gazdálkodik. Az élet itt – a történelmi hagyományokhoz híven – ma is igen mozgalmas. A 2005–2006-os tanév első négy hónapját például a Vörösmarty-émlékév programjai, eseményei töltötték meg igazi, szívet-lelket melegenítő tartalommal. Ugyanis 15 éve annak, hogy az iskola felvette a költő nevét, aki 205 évvel ezelőtt született és 150 évvel ezelőtt halt meg, s maga az épület most 95 éves.

A megemlékezés- és ünnepségsorozatban a Vörösmarty-napot, az irodalmi kávéházat, az iskolatörténeti kiállítást, valamint az emlékévet záró gálaműsort előzte meg nagy várakozás. Ámde igazi meglepetést a Vörösmarty-falnál működött folyosósínház okozott. Eredetileg ugyanis egy hónapon keresztül minden órákői szünetben egy-egy Vörös-

marty-verset szavaltak volna a diákok. Valami egészen más valósult meg ebből. A felolvasásból színház lett. A gyerekek színpadra álltak és játszottak. A szöveghez mozdulatok, a mozdulatokhoz érzések, az érzésekhez tartalom társult – megértve azt, miről szól a vers. A folyosósínház alkalmas volt arra, hogy bevonja a diszlexiás, önbizalom hiányos, hátrányos helyzetű fiatalokat is az alkotásba. A figyelemzavaros gyermek is koncentrált, mert érezte: most ő a főszereplő.

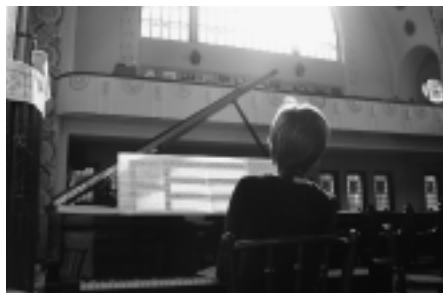
Hittanosok

A Vörösmarty Mihály Általános Iskola jelentős segítséget nyújt ahhoz, hogy a gyermekek evangéliumi nevelését folyamatosan végezzük. Jó a kapcsolatunk a tantestülettel, az osztályfőnökökkel. Szükség szerint ott lehetünk a szülői értekezleteken. Hittanórák tartására a hét két napján, a 9. és a 10. órában adnak lehetőséget – megfelelő körülmények között. A 2005–2006-os tanévben erre a célra egy külön termet kaptunk. A hittanterem dekorálása, a szemléltető képek kihelyezése nagy visszhangra talált a gyermekek között. Református hittanoktatásban – váltakozó létszám mellett – elég sokan részesültek az utóbbi években. Akik mindvégig jártak, bizonyítványt is kaptak: 2000-ben heten, 2001-ben kilencen, 2002-ben tízen, 2003-ban tizenheten, 2004-ben tízen, 2005-ben huszonnégyen, 2006-ban pedig tizenegyen. Ebben az évben hárman konfirmáltak is. Több kisdíák eljött velünk a hittanosok Kincskereső táborába, gyermekdelutánra, kirándulásra – és vasárnaponként a gyermek-istentiszteletre. Bizonyosságul arra, hogy a család-templom-iskola hármasszívmelegében gyarapodik igazán a gyermek testben, lélekben és bölcsességben, „Isten és emberek előtt való kedveségetben” (Lukács 2, 52).

Dévai-Józsa Gábor

Eseménynaptár – a legutóbbi Harangszó óta történt

- **Április 11–15.:** Nagyheti előkészítő áhítatok
- **Április 18–22.:** Felnőtt gyülekezeti hét Emmausban
- **Április 22.:** Tábori munkanap Tahiban
- **Április 22.:** Ruppert István orgonaművész koncertje – Végh Tamás szolgált Igével
- **Április 23.:** Douglas Nelson francia lelkipásztor hirdette az Igét templomunkban
- **Május 3.:** A közösségi bibliaórán Muzsnayné Dóra szolgált
- **Május 6.:** Kovalszki Mária zongoraművész koncertje az Akadémia kvartett és Fejérvári Zsolt közreműködésével

- **Május 7.:** Anyák napi istentisztelet gyermekek szolgálatával
- **Május 7.:** Zenés áhítat: 141–150. zsoltár. A Psalterium Hungaricum vegyeskar és a fasori kórus énekelt, Pataki András Dávid hirdette az Igét
- **Május 10.:** Az amerikai Dort College fúvószenekarának jótékonyági koncertje
- **Május 14.:** A Picifí kirándulni ment istentisztelet után az idén konfirmálókkal
- **Május 20.:** Tábori munkanap volt Tahiban
- **Május 20.:** Mali Katalin orgonakoncertje
- **Május 19.:** Konfirmandusok vizsgája

- **Május 21.:** Konfirmálás családok szeretetvendégsége
- **Május 25.:** Istentisztelet Urunk mennybemenetele ünnepén a Julianna iskola és a Lónyay Utcai Református Gimnázium diákjaival
- **Május 27.:** Templomtakarítás
- **Május 28.:** Konfirmációi fogadalomtétel
- **Május 31-től június 2-ig:** Pünkösdi előkészítő alkalmak gyülekezeti szolgálattevők bizonyosságtételével
- **Június 4.:** Pünkösöd vasárnapján vettek először úrvacsorát idei konfirmandusaink
- **Június 4.:** Zenés áhítat: Klucsik Anna és Hor-

váth Nikolett kamaraestje Lőrinci Hunor lelkipásztor ige szolgálatával

- **Június 10.:** Tábori munkanap Tahiban
- **Június 11.:** Draskóczy Gábor lelkipásztor ige szolgálatát után az istentiszteleten kapták meg oklevelüket a VISZ-tanfolyam hallgatói
- **Június 16.:** A Julianna tanévzáró istentisztelete, ballagás
- **Június 18.:** Gyülekezeti tanévzáró istentisztelet – tábornító nap Tahiban

FOTÓPÁLYÁZAT

Tisztelt Olvasóink! Kedves Testvérek!

A Fasori Harangszó szerkesztősége fotópályázatot hirdet, amelynek témája a Fasori Református Egyházközség és gyülekezet élete. Pályázni lehet hét kategóriában akár digitális fotókkal (CD-n), akár papírképekkel.

Egy pályázó egy kategóriában maximum öt fotót adhat be.
(Csak olyan fotókat várunk, amelyek 2005. január 1. után készültek.)

A beadási határidő: 2006. szeptember 15.

Kategóriák:

1. Templomunk 2. Gyülekezeti élet 3. A Julianna iskola élete 4. Portré (gyülekezetünkben élőkrol)
5. Nyári heteink 6. Szolgálat 7. Fény és árnyék – Jézus, a világ világossága

A beérkezett alkotásokat a szerkesztőségünk által felkért zsűri bírálja el, a legjobbak készítői jutalomban részesülnek. Az összegyűlt anyagból a gyülekezeti teremben kiállítást rendezünk. A legjobbnak ítélt képeket a Harangszóban is közzéteesszük. A pályázaton bárki részt vehet.

A pályamunkákat Devich Márton, a Fasori Harangszó felelős szerkesztője gyűjti össze, neki kell átadni személyesen, vagy a nevére a Lelkészi hivatalban.

Hívogatunk mindenkit! Fotózzon!

Reméljük, hogy sok pályázónk lesz, sok fénykép készül, hogy majd együtt örülhessünk nekik, albumba rendezhessük vagy közreadhassuk őket, és sokáig hirdethessük velük Isten dicsőségét!

A Fasori Harangszó szerkesztősége

Csernus Mariann estje

*Május 11., Magyar Színház,
Sinkovits Imre Színpad*

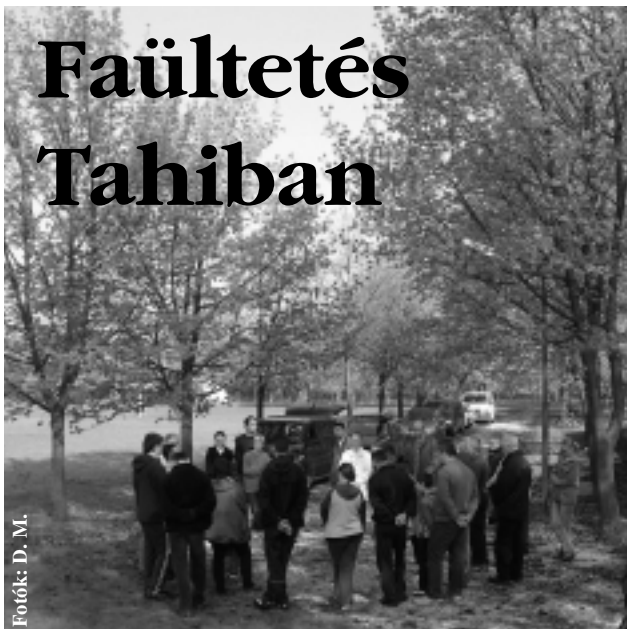
Kérdezhetnénk: Mit akar ez az egy ember? A művész nő a legtöbbet teszi. Isten szavát közvetíti a kicsi színpad, kicsi nézőterén helyet foglaló kicsi közönségének. Két fruska fel-felkuncog mögöttem az 1590-ben konzervált Szentírás részletei hallatán. Majd engednek a gyönyörűségnek. Megelevenedik a Biblia. Magával ragad. Az élő Isten figurái és gondolatai kelnek életre, régmúlt korok valóságában járat az Úr. Hit és erő árad a nézők felé, hit az előadóból, erő az élő Isten Igéjéből. A szó tiszta egyszerűséggel, visszafogott előadóművészi eszközökkel kerít hatalmába. Isten

gondoskodott arról, hogy talajt készítsen a magnak. Ez nem színjáték, az Igét nem kell és nem is szabad eljátszani. A közlés egyszerűségével a szavak érvényesülnek, és személyessé válnak. Nekem szól világosan, természetesen, határozottan, erővel, megrettentve, tükröt tartva, bűnre mutatón, fájdalommal, ünnepélyesen, pátosz nélkül, reményt adón, megbocsátón, vigasztalón, humorral, szelíden, szeretettel. Rádöbbenek, hogy isten-tiszteleten vagyok. Az előadó nem takarja el az Igét, hagyja élni és hatni. És az Úr felemeli a lelket. Benne vagyok és ő énbennem. Csak a taps zökkent ki ebből a szent csendességből, és vastapssá zendül. Köszönöm, Uram, hogy veled lehettem.

Révay József

Faültetés Tahiban

Fotók: D. M.

Isten kegyelméből április 22-én és május 20-án Lux Ferenc testvérünk vezetésével munkanapokat tarthattunk Tahiban, Isten táborában, az Ő dicsőségére. Fotóink az első alkalommal készültek, amikor más feladatok mellett összegereblyéztünk és fákat ültettünk a kerti padok köré, hogy évek múltán lombok árnyékában hallgathassuk Isten Igéjét, vagy étkezhessünk is a szabadban. Nagy örömmel dolgoztunk együtt.

Hálászó

Eszter keresztelőjére

Kedves Testvérek! Amikor a naptár előtt tervezgettük, hogy mikor és hogyan legyen Eszter lányunk keresztelője, megfogalmazódott bennünk a vágy, hogy jó lenne kiállni és elmondani egy pár mondatban, hogy miért fontos és jó nekünk a Fasorban lenni. Különkülön nem biztos, hogy mindenkivel tudnánk beszélni erről, mégis szeretnénk, ha tudnátok, hogy milyen nagy hála van bennünk.

Négy gyerekünk van. Mikor a nagy lányaink, Anna és Réka voltak ekkorák, mint most a kicsik, Andris és Eszter (természetesenek vettük, hogy megszülettek, örültünk, hogy egészségesek), őket is elhoztuk a templomba keresztelőre, mert ez a szokás, ugyanúgy elmondtuk az esküszövegeket, mint most, de a hangsúlyok akkor egészen máshol voltak, a lényegből akkor nem túl sokat értettünk. Az első és legnagyobb dolog, amiért köszönettel tartozunk, hogy most úgy állhatunk az Úr asztala elé, mint akik várunk és ünnepelünk valamit. Hogy megérthettük, hogy Jézus Krisztus kétezer évvel ezelőtt helyettünk és értünk is meghalt a kereszten. Hogy ha hozzá jövünk, nem kell csak ezzel a földi valósággal beérnünk, hanem összehasonlíthatatlanul, elképzelhetetlenül többet kapunk: egy más látást és értelmet már ebben a világban, és az örök élet ajándékát. Megértettük, amit Annánál és Rékánál még nem tudtunk, hogy gyerekeinket az Úrtól kaptuk, életre szóló ajándékkal, hogy így várhattuk és fogadhattuk már Andrist és Esztert is, hogy szerethetjük őket is és egymást is másként és jobban. Hogy a Fasorban olyan közösségre találtunk, ahol értjük egymás szavát, ahol mindannyian itthon vagyunk. Barátaink, testvéreink vannak itt, akikkel jó együtt beszél-

getni, imádkozni vagy éppen focizni. Ha kell ételt, ruhát és biztató szavakat kapunk, vigyáznak a kicsijeinkre és tanítják a nagyobbakat. És a legjobb ebben az, hogy nem a magunkét, hanem az Úrtól kapott kincseket adhatjuk és kaphatjuk: Általa és Érte működik és lüktet az egész gyülekezet.

Ez a keresztelő is egy ajándék a számunkra. Egy olyan alkalom, amikor az élő Isten szólítja meg személyesen a gyermekeinket és minket. Életünkben annyiszor hallhatjuk a nevünket: ismerkedhetünk vele már anyánk méhében, a „neszekkel teljes, langyos csönd ölelésében”, hallhatjuk otthon a szüleinktől kedvesen, az iskolában a tanító nénitől szigorúan, az orvosi váróteremben közömbösen, de vannak különleges alkalmak, amikor csak mi érthetjük a szerető, suttogó szót: „Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!” Most ezekhez a kicsi gyerekekhez szól, a nevükön hívja őket az Úr. A mindenható Isten, aki az eget és a földet alkotta, aki életet ad, most odahajol hozzájuk és átöleli őket: Hanna, Dániel, Marcell, Anna, Annamária, Eszter: hozzám tartoztok, szeretlek benneteket! (Ahogy énekeljük: „Még meg sem formált szent kezed, már elváltasz engemet, hogy társam légy e földön.”) Az a pár csepp víz az Ő szövetségének a jele. Fel sem tudom fogni igazán a jelentőségét, csak elfogadni, földig hajolni és megköszönni.

Ünnepre, a 80 éves jubileumra készül a Julianna

Iskolánk az idén ünnepli 80. születésnapját. „Legyen egy olyan iskolánk, amelyben nemcsak a vallásoktatás, hanem minden egyes tárgy tanítása, az egész környezet, a mi református vallásunk szellemét lehel és erejét árasztja. Legyen egy iskola, amelyik a Biblia fundamentumán épül, s már a kicsinyek között is egyedül Isten dicsőségét szolgálja” – fogalmazott Ravasz László püspök 1926 szeptemberében a Julianna Református Elemi Iskola megnyitóján, amelyre eljött van Colijn Henrik volt holland miniszterelnök és Klebelsberg Kunó magyar kultuszminiszter is. Ökumenikus jelleggel, újdonságképpen négy vegyes, leány-fiú csoporttal négy évfolyamon, osztályonként körülbelül negyven diákkal kezdődhetett meg a tanítás.

A jubileumra ünnepségsorozattal készül gyülekezetünk és iskolánk. A tervek szerint október 15-én lesz az ünnepség nyitánya templomunkban juliannás családi istentisztelettel, Szabó Imre unokájának, dr. Szabó István püspöknek az igeszolgálatával. Az ünnepségsorozatot október 20-án, pénteken, szintén templomunkban, az iskola javára rendezendő jótékonyági hangverseny zárja. Az iskola az évfordulóra rajz-, fotó- és kreatív pályázatot hirdet, felveszi a kapcsolatot régi juliannásokkal, magyar és holland testvériskoláival (Rijssen és Doetinchem), évkönyvet jelentet meg, jubileumi naptárt készít, iskolatörténeti, tanulmányi, sport- és egyéb játékos vetélkedőket szervez, az iskolaudvar vidám befestésére készül. Ősztől a hétkezdő iskolai áhítatok fókuszában – egy-egy bibliai történettel megvilágítva – szintén az egykori iskolaalapítás állna. Kérjük gyülekezetünk tagjait, a juliannás szülőket és diákokat, hordozzák imádságban a jubileumi ünnepségsorozat sikerét.

D. M.

De hozzánk, a szülőkhöz és a keresztszülőkhöz is szól az Úr. Kérdez és nekünk válaszolnunk kell: akarjátok, hogy ez a kicsi hozzám tartozzon? Igéritek, hogy úgy nevelitek? Igen vagy nem? Egy könyvben olvastam, hogy a szerző édesapja, aki lelkész volt, mindig feltett egy kérdést azoknak a szülőknak, akik második, harmadik, sokadik gyermeküket hozták keresztelni: megtartottátok-e az előző keresztelőn Isten előtt tett esküöket oly módon, hogy most tiszta és komoly lelkiismerettel tudtok ismét esküdni? Az igazi választ csak Isten tudja. És hiszem, hogy Ő akar és tud is segíteni nekünk ebben, hogy az Ő ígéretei valóságosak és igazak. Ezt mondja az Úr: „*Ne félj (...), mert vizet árasztok a szomjas földre, patakokat a szárazra. Lelkemet árasztom utódaidra, áldásomat sarjadékaidra.*”

Uram, köszönöm, hogy Neked van hozzánk szavad, köszönöm, hogy mi is megszólíthatunk Téged. Te tudod, hogy én mennyire vágyom arra, hogy a gyerekeink Hozzád tartozhassanak. Tudom, hogy csak Te tudsz ahhoz erőt, hitet és bölcsességet adni, hogy helyesen neveljem őket. Kérlek ezekért a kicsi gyermekekért, áldd meg az ő életüket, „imádkozom azért, hogy a szeretet egyre inkább gazdagodjék bennük ismerettel és igazi megértéssel; hogy megítélhessék, mi a helyes, hogy tiszták és kifogástalanok legyenek a Krisztus napjára, és gazdagon teremjék az igazság gyümölcseit Jézus Krisztus által Isten dicsőségére és magasztalására.” Ámen.

Nyikos László

(Elhangzott május 21-én
templomunkban)

VALLOMÁS

Sokat töprengtem, vajon szabad-e az alábbi sorokat közzétenni? Nem túl intim-e ez a vallomás? Nem tűnik-e kérdésnek a boldogságunkkal? Barátaim győztek meg a gyülekezetből, hogy bátran vállaljam. Céлом csak egy: bizonyosságot tenni Jézus Krisztusnak a házasséletünkben végzett munkájáról.

***

Elgondolkodtatott egyike Testvérem intése, aki kedvesen és szeretettel megrótt, amiért az áhítaton, amit feleségem tavalyi koncertjén tartottam, így fogalmaztam: „...nagyon szerelmes voltam, amikor Mari először játszott ezeket a zongoradarabokat.”

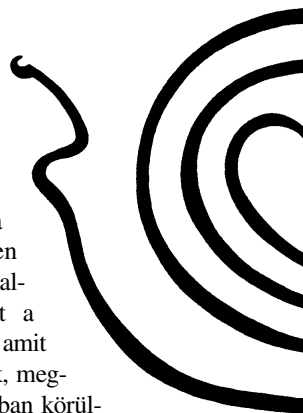
Szerelmes voltam? Ma már nem vagyok? Hogyan mondhattam ilyet a szerelmünkről, ha az ma is él? Testvéremnek igaza van, Maritól bocsánatot kértem (bár észre sem vette elszólásomat), de azóta motoszkál bennem a készítés, hogy kicsit magyarázom a bizonyítványomat, miért is engedte meg Isten, hogy ezt a bakit elkövessem. Talán csak ezért a néhány sorért. Érlelődött bennem, hogy bizonyosságot tegyek arról, miben különbözik az a szerelem, amely úgy tizen-nyolc évvel ezelőtt égett bennünk, attól a szerelemtől, amely ma forrasztja össze a házasságunkat. Mert a kettő között – nem hőfokban! – óriási különbség van. A különbség sarokköve: Jézus Krisztus.

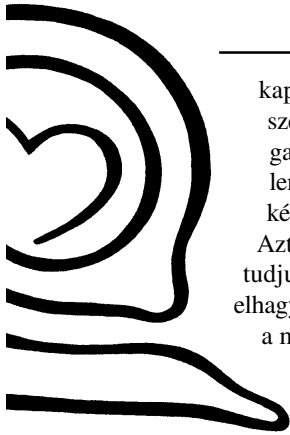
Régen azt hittem, annál jobban szeretni, mint ahogyan én Marit szeretem, nem lehet. Valószínűleg mindenki így érez, aki igazán szerelmes, és aki még nem találkozott Jézussal. Házasságunk elején még egyikünk sem ismerte Őt. Szerelmünk olyan volt, gondolom, mint a legtöbb fiatal páré. Tüzes, szép, tiszta, lelki és testi vágyakkal, reményekkel, tervekkel teli, határtalan, ujjongó, erős, meg-

ható, romantikus, fel-emelő, nemes – ezek a jelzők jutnak hirtelen eszembe, s nem is vállalkozom rá, hogy azt a megfoghatatlan érzést, amit szerelemnek nevezünk, megpróbáljam itt még jobban körülírni, megrajzolni. Maradjon ez a költők feladata.

Boldogok voltunk. Amit éreztünk, arra a szívünk ma is „emlékezni” tud. A számtalan felejthetetlen pillanat mellett, melyeket legszívesebben ezerszer újra élnék, az az érzés is megmarad örökké, ami akkor szikrázott bennem, amikor Mari a zongorához ült, és először játszott el nekem azokat a bizonyos zongoradarabokat. Ám bármily bántón hangzik is elsőre, ez a csodálatos érzés igenis elmúlt. Amikor azt a muzsikát hallgattam, nagyon szerelmes voltam, így, múlt időben.

Gyorsan tegyük hozzá: ma is szerelmes vagyok! De még mennyire! Csak más forrásból táplálkozva. A tűz ereje, hőfoka nem csökkent, mégis, a különbséget zongorázni lehet... Most már tudom, mert Isten megadta, hogy annál a szerelemnél, amit huszonevésen éreztem, létezik sokkal mélyebb, izzóbb, boldogabb. Ifjúkori lángolásunk, házasságunk is Isten ajándéka volt – mint ahogy egymásnak is Ő teremtett bennünket –, de nem Jézus Krisztusból fakadó. Ezért sok tekintetben önző, kísérhető és sebezhető. Szerelmünk lángja lobogó volt, de vakító, olyannyira, hogy nem vettük észre, huzatban van, s a világ szele képes elfújni. Ma már tudjuk és érezzük, hogy Jézus mindenkinél jobban szeret minket – jobban, mint ahogy egymást szerethetjük –, s hogy a Jézustól

„A szeretet türelmes” (1Kor13)
– Simon András grafikáiból
június 23-ig látható kiállítás
a Várnegyed Galériában
(I., Batthyány u. 67.).

kapott szerelem minden szerelemnél mélyebb, izgalmasabb. Újjajta szerelem ez – Isten új teremtése két újjászületett emberben.

Azt a régi szerelmet, bár fel tudjuk magunkban idézni, elhagytuk – ezért érvényes rá a múlt idő! –, és a lelkünkben valami új érzés

vert gyökeret. Ez az új szerelem szintén tüzes, szép, tiszta, lelki és testi vágyakkal, reményekkel teli, határtalan, ujjongó, erős, roman-

tikus, mint a régi volt, de ugyanakkor türelmes, megértő, szelíd, és Jézus valami olyan többlettel tölti meg, hatja át, amit csak Ő tud adni. Őbenne a kapcsolatunk még szebb virágokat és érettebb gyümölcsöket hoz. Rájöttünk, ha Tőle kapjuk a szeretetet, sokkal mélyebb érzéseket tudunk egymásnak közvetíteni. Ebből és ebben élünk, így vagyunk egy test. Jobban értjük egymást és biztos az alap, amelyre építkezünk. Szerelmünk olyan biztonságban lehet, mint az üdvösségünk.

A Jézustól kapott, Jézussal átélt szerelem legnagyobb csodája az, hogy folyamatosan képes a megújulásra és örök. Nincs múlt idő! És ennek a csodának az átélésénél – kívánom, hogy tapasztalja meg mindenki! – nincs nagyobb boldogság. Pontosabban biztos, hogy van, azt már úgy hívják: mennyei szerelem. Mindenesetre ez a földi érzés, melyről itt elgondolkodtam, szintén felmérhetetlen, megfoghatatlan. Mert ha megkérdezi valaki tőlem, milyen, mekkora az a szerelem, amit most Mari iránt érzek, tényleg nem tudom szavakba önteni...

Devich Márton

A MEGÚJULÁS LEHETŐSÉGEI

Szeretettel ajánljuk nyári gyülekezeti heteinket!

VII. 10–15.

KINCSKERESŐ GYERMEKHÉT 1.
(leendő elsősöktől 4. osztályosokig)
Tahitótfalu, Isten Tábora

VII. 16–23.

HONISMERETI TÁBOR
Balazsér, Kárpátalja

VII. 18–23.

NAGYIFI ÉS FELNŐTT IFJÚSÁGI HÉT
Tahitótfalu, Isten Tábora

VII. 24–29.

CSALÁDOS GYÜLEKEZETI CSENDESHÉT
Tahitótfalu, Isten Tábora

VII. 31.–VIII. 5.

KINCSKERESŐ GYERMEKHÉT 2.
(4–7. osztályosoknak)
Tahitótfalu, Isten Tábora

VIII. 6–12.

HÁZASSÁGGONDOZÓ CSALÁDOS HÉT
Nagybörzsöny

VIII. 14–19.

PICI-IFI HÉT
(középiskolások 8. osztálytól)
Tahitótfalu, Isten Tábora

LEGYETEK KÉSZEN!

Vigyázzatok, legyetek készen!

Vigyázzatok, mert nem tudjátok, hogy mikor szólít a ti Uratok! Március 26. óta már számtalanszor eszembe jutott ez a mondat. Álljon itt egy rövidke történet, egy párbeszéd a fent nevezett nap 90 percéről.

Vasárnap, délután fél öt. Megyek a templomba, esti áhítatra, s készülve úrvacsorát venni. Jön velem szembe egy testvér a gyülekezetből – Gulyás Sándorné Borika.

– Te hova méész? – kérdi. Mondom neki, hogy hová.

– És Te hol voltál? – kérdezek vissza.

– Felmentem aへgyre sétálni és jó levegőt szívni. Most megyek haza. (Évekkel ezelőtt szívműtéten esett át.)

– Haza? Minek mennél? Gyere velem a templomba! Ott a helyed.

– De hát nem vagyok úgy öltözve... Így nem szoktam templomba járni.

– Te csak ne törődj azzal, mi van rajtad. Mindig tisztán, rendesen jársz. Azt csak te tudod, mikor mit szoktál felvenni. Különben is, az Úr előtt teljesen mindegy, hogy milyen a külső ruhád. Gondold el, hogy a rabok csíkos ruhában, egyforma öltözetben állnak az Úr elé.

– Igazad van, veled megyek.

Megfordult és jött. Hallgattuk az áldott Igét, úrvacsorát vettünk, majd elmosogattunk. Szolgáltunk az Úrnak örömmel. Hazafelé elmesélte, hogy hétfőn orvoshoz megy kontroll vizsgálatra. Úgy gondolja, hogy egy időre befektetik a kórházba.

Azután se szó, se hang – hirtelen összeesett. A semmiből került elő egy fiatalember, akiről később kiderült, hogy hívő keresztyén. Hozzánk szaladt, hogy segítsen Borikát felemelni, mert akkor még azt hittük, hogy csak

elesett. A fiatalember ránézett és azonnal hívta a mentőket. Tíz percen belül ott is voltak. Újraélesztés, rohammentő, újabb orvos, de akkor már csak a fekete takaró maradt. Közben a fia is megérkezett. Álltunk ott némán, döbbenet. Még végig sem mentünk az úton. Illetve Borika már a végére ért.

Ketten mennek az úton, az egyik felvételik, a másik otthagatják. Őt magához szólította az Úr.

De hogyan? Gondoljuk csak végig, micsoda kegyelem!

– Szólítja az Úr, és ő meghallja a hangját.

– Engedelmeskedik: megfordul, mert találkozni szeretne Vele. Csak ők tudták, mi volt az, ami a lelkét nyomta, mit kellett még elmondania, hogy arra is bocsánatot nyerjen.

– Szolgálatát is elvégezte.

– Utolsó vacsoráját is az Úrral töltötte.

Micsoda szeretet! Micsoda „véletlenek” sorozata. Tudjuk, hogy ilyen véletlensorozat

nincsen, hiszen minden mindennel összefügg.

Lássunk, halljunk, figyeljünk, engedelmeskedjünk, cselekedjünk. Tegyük azt, ami a dolgunk. Hirdessük, hogy a mi Megváltónk él, és kitárt karokkal vár az Úr, hajléka készen, vár reánk. Bátran menjünk az úton, amit Istenünk egyenként kijelölt a számunkra. Ne féljünk senkitől, mert a földi útvesztőben egyedül csak Ő tudja a helyes utat. „*Avagy nem parancsoltam-e meg néked, hogy légy bátor és erős? Ne félj és ne rettegj, mert veled lesz az Úr, a te Istened mindenben, amiben jársz*” (Józsúé 1,9)

Füle Lajos négy sorosai is elgondolkoztatnak minket: „Addig menj, amíg menni tudsz, / Addig szólj, amíg szólni tudsz / Ma

még lehet, ma még szabad, / Borulj le a kereszt alatt”; „Megtérésre hív az Ige / Hallása nem elég / Istennek van rá ideje / De neked van-e még?”

Vigyázzunk, legyünk készen, mert a bocsánatkérésre és a megbocsátásra csak a jelen idő áll rendelkezésünkre!

Március 26-án a Bibliaolvasó kalauz szerint Máté evangéliumának 24. fejezetéből többek között azt a részt olvashattuk, amikor a tanítványok Jézust arról faggatják, mikor jön el a nagy megpróbáltatás ideje, a „világ vége”. Jézus nyugtatja, biztatja tanítványait, és azt ígéri nekik: „*Aki mindvégig kitart, az üdvözül*”.

De vigyázzatok, legyetek készen!

Lux Ferencné Éva

Régi színeiben a Munkácsy-másolat

Fotó: D. M.

A Magyar Nemzeti Galériában befejeződtek a gyülekezetünk tulajdonában lévő Munkácsy-másolat restaurációs munkálatai, a Krisztus Pilátus előtt című festmény, Gábor Móric alkotása újra régi színeiben pompázik. A kép június végéig egy új keretet is kap, majd visszakerül a gyülekezeti terem falára. A két restaurátort, Szutor Katalint és Szabó Marianne-t (képiükön) szeptember 10-én látjuk templomunkban vendégül, ahol beszámolnak a kép újjászülésének munkálatairól.

Gyászévtized Magyarországon

A gályarabok emlékezete

„Micsoda dicsőség az, ha vétkezve és arcul veretve túrtök? Ámde ha jót cselekedve és mégis szenvedve túrtök, ez kedves dolog Istennél.” „Mert az kedves dolog, ha valaki Istentől való meggyőződéséért tűr keserűséget, méltatlanul szenvedvén.” „Krisztus is szenvedett éretetek, néktek példát hagyván, hogy az Ő nyomdokait kövessétek.” Péter apostol intette a szolgákat ekképpen első levelében (1Pt 2,19–21) – intvén ezekkel az Igékkel az ellenreformáció roszakasztó terheit viselő magyar reformátorokat és gyülekezeteiket is. A római katolikus egyház restaurációs törekvései nyomán ugyanis ezrek kerültek a hit súlyos próbái elé Magyarországon. Különösen az 1671–1681 közötti években indult sok szenvedéssel és halálos ítélettel járó támadás a protestánsok ellen.

Méltán nevezzük ezt az időszakot gyászévtizednek, hiszen az erdélyi fejedelemség hanyatlása után már semmi és senki sem állt útjába annak, hogy a bécsi királyi abszolutizmus és a magyarországi római katolikus egyház vezetői tűzzel-vassal munkálják az ellenreformációt. Kapóra jött nekik a Wesselényi-féle összeesküvés idő előtti leplezése, és – bár a felkelés vezérei mind katolikusok voltak – az összeesküvés ürügye alatt a protestantizmus gyökeres felszámolásába kezdhettek hazánkban. I. Lipót Habsburg uralkodó (1657–1705) a reformációt rebellió-nak, lázadásnak ítélte a központi királyi uralom ellen: „Inkább vadállatok tanyázzanak az elpusztult országban, semmint, hogy ezek a gaz eretnekek lakják” – mondotta.

A klérus ideológiája alátámasztása igényével jelent meg egy könyv Bársony György nagyváradi püspök tollából (1671-ben) „Az

Ruyter Mihály szabadon engedi a rabokat.

egész világ számára kijelentett igazság” címmel. A szerző hatalmas rágalomtömeeggel azt próbálta elhithetni olvasóival, hogy a király nem köteles a protestáns vallás gyakorlatát biztosító törvényeket, békekötéseket megtartani, mert – úgymond – a protestánsok megszegték azokat. Leplezetlen magabiztossággal fogalmazott Kollonics Lipót esztergomi érsek is, mondván: „Magyarországot először rabbá, aztán koldussá, végre katolikussá teszem”. Amit csak lehetett, meg is tett mindent az ellenreformáció ezen az úton...

Komáromban például egy tűzvész alkalmából a pápa hadseregének bajnívói, a jezsuiták Száki János lelkészt vádolták felbujtással – oly sikeresen, hogy a bíróság halálra ítélte, s állítólagos társával együtt kegyetlen kínzások között viaszos kénes ruhába tekerték és meggyújtották. Mint egykor Néro „fáklyái”, az első keresztyén mártírok a római arénában, úgy égték el. A lelkész feleségét lefejezték.

Csepregen, amikor a lelkész a vasárnapi prédikációjában – a török háborúk végét áhítva – a várva várt békére nevelte híveit, nagyot reccsent a templom ajtaja. Zsoldosok hada özönlött be rajta. Üvöltve rárontottak a hívekre. Káromkodások, imák és ordítások összekeveredtek hamar. Könny és vér egyszerre ömlött, s egy negyedóra leforgása alatt az egész templomi gyülekezetet levágták – a törökök elleni harcra toborzott osztrák katonák.

Az üldözések csúcspontját jelentő gyászévztized jellegzetes gonoszította a pozsonyi vésztörvényszék felállítása volt 1673-ban. Ide először a köznemeseket hívták be, és mindenféle fenyegetésekkel kényszerítették őket a reverzálásra, a római katolikus egyházba való visszatérésre. Eközben a gyülekezetben is folyt a vizsgálat, az üldözés, az áttérítés, s amíg az elítéltek szenvedései tartottak, az üresen maradt parókiák egy részébe római katolikus plébánosokat vagy szerzeteseket telepítettek. Napirenden voltak a templomfoglalások, a lelkészek elűzése és a hívek háborgatá-

sa. Az engedelmessé nem akaró református és evangélikus jobbágytömegeket a földesúri birtokokról világgá kergették. Ugyanakkor folyt a támadás az iskolák ellen is. A menekülőknél Erdély nyújtott menedéket.

A törvénytelen törvényszék elé 1673-ban 33 lelkészt és tanítót idéztek a Felvidékről és a bányavárosokból felségsértés, hazárulás és a katolikus vallás megsértése vádjával. A vádlottak számára három választási lehetőség volt: a katolikus vallásra való áttérés, az állásról való lemondás, vagy az önkéntes száműzetés. A tárgyalás végére a megjelentek közül egy áttért, a többi vagy lemondott állásáról vagy külföldre távozott.

Az eredményeken felbuzdulva 1674-ben az ország összes protestáns lelkészét és tanítóját megidéztek a vésztörvényszék elé, de csak Dunántúlról és Észak-Magyarországról jelentek meg – közel négyszázan. A bíróság – megfélemlítésül – mindannyiukat halálra ítélte. Ennek nyomán voltak, akik megtántorodtak és áttértek, a többség pedig aláírta a kötelezvényt, hogy lemond hivataláról, illetve külföldre távozik. 89 hitvalló azonban kitartott, és semmiféle csábítgatásra, ígéretésre és fenyegetésre sem volt hajlandó aláírni a kötelezvényt, hanem mindvégig hordozni akarta a Krisztusért fölvetett keresztet. Őket bizony a legrettegőbb fogságra vetették, különböző börtönökben „puhították”, kízóik – a legsötétebb lelkű katonák – a legalantasabb rabmunkákat végeztették velük, s állandóan ütötték-verték őket. E szenvedések miatt sokan meghaltak közülük.

A várfogságban sínylő hitvallókból negyvenegyet 1675-ben gályarabnak adtak el. Gyalog indították őket Nápolyba, de oda élve már csak harminc jutott el. Ennyien kerültek a spanyol király nápolyi hajóira. Hozzálancolták őket a gályapadhoz. A közel tíz méter hosszú evezőlapátot hárman húzták – ütemre.

Szabó Lőrinc

TESTVÉRSIRATÓK

Sütöttek izzó bélyeget
lapockánk csontja fölé;
gyilkos dobott be gyilkosok
s gonosztevők közé.

Ágyékunkon pár rongy darab,
tetves, fekete zsák;
padunk alatt bűz és mocsok
az emberi rondaság.

Vályúba dobják este elénk
a korpát: – egy marék...
„Disznónak több jár, a rabok
gyomrának ez is elég!”

Aki nem dolgozott teljes erővel, véresre korbácsolták. Ha a hajó a kikötőben állt, a hajóműhelyben kellett segédkezniük. Ilyenkor zsoldárokat énekelve bátorították egymást.

A protestáns országok értesültek a magyar gályarab prédikátorok sorsáról. Anglia, Hollandia, Svájc diplomáciai úton is közbenjárt érdekükben a bécsi udvarnál, és kieszközölték kiszabadításukat. Többen személyesen közbenjártak, nagy összegeket áldoztak szabadon bocsátásukért. Ruyter Mihály holland tengernagy erélyes fellépésére Nápolyban lehullottak a bilincsek a gályarab prédikátorok kezéről, lábáról. A tengernagy 1676. február 11-én felvette őket hajójára, szabadok lettek.

Az Úr Jézus arra figyelmeztetett, hogy lesz olyan idő az emberiség életében, amikor „*megsokasodik a gonoszság, a szeretet sokakban meghidegül*” (Mt 24, 12). Nemzetünk és egyházunk életében az egyik legsötétebb kor a gyászévtized volt, amikor a vallási vak gyűlölet emberek százait kínozta meg, s küldte börtönbe, máglyára vagy gályarabságra. A legszomorúbb, hogy akik ezt a gonoszságot véghez vitték, meg voltak győződve arról, hogy Istennek tetsző dolgot művelnek! A gyászévtized óriási erővel vitte előre Magyarországon az ellenreformáció ügyét, ámde akik megmaradtak, azok számára a szenvedések köszikla-hitet adtak.

Összegyűjtötte: **Dévai-Józsa Gábor**

REZES ZSOLTÁROK

Fotó: D. M.

Ritka esemény: templomunkban május 10-én egy csaknem negyvenfős fúvószenekar adott hangversenyt. Az amerikai Iowa államban lévő Dordt College együttese Henry Duitman karmester vezetésével a Julianna iskola javára koncertezett. Műsorán zsoltárok mellett Bartók-művek és a magyar Himnusz is szerepelt.

A lélek lélegzetvétele (4.)

Az imádkozás harca

„Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek.” (Mt 26,41)

A legtöbb ember számára érthetetlenek az imádkozás nehézségei és gyötrelmei. Az ima új életünk központi funkciója, életünk szívverése Istenben. Az a céltábla, amely ellen az ördög a legtöbb fegyverét irányítja. A Sátánnak megannyi fondorlatos módszere van arra, hogy imaéletünket zsákutcába juttassa. Bevett szokása az „áltatás”. Szívesen szerez magának olyan szolgákat, akik hiszik, hogy Istenhez tartoznak, és akikre mások is úgy néznek, mint Isten gyermekeire.

Imáink megzavarására erős szövetségest talál bennünk a régi Ádámban, aki az Írás szerint, valamint keserű tapasztalataink szerint is ellenséges indulattal van Isten iránt, (Róma 8,7) és fél, mint a haláltól, ha az Úrhoz közeledünk imáinkban. A „test a Lélek ellen vitézkedik”. A testnek az imádkozás elleni felháborodását, úgy mint életünk egyéb bűnös kívánságait, vigyük az Úr elé és tegyük le nála. Jézus vére megszabadít tőlük.

A test közvetett módon ügyesen és okosan harcol az imádkozás ellen, ösztönösen és automatikusan mozgósít mindent az ima megakadályozására: például túl elfoglalt vagyok, képtelen vagyok koncentrálni, jobb lenne máskor, szívem jelenleg alkalmatlan, túlságosan nyugtalan vagyok stb.

Világosan kell látni, hogy itt nem csak test és vér ellen van tusakodásunk, hanem a „gonoszság szellemei ellen, amelyek a magasságban vannak”. (Efézus 6, 12)

Amikor eljön az imádkozás ideje, úgy tűnik, mintha minden összeesküdött volna célunk megvalósítása ellen: emberek, állatok, munka, telefon. A Sátán nem alszik!

Az első és döntő harcot az jelenti, hogy mindennap egy időre csendességben legyünk. Ne feledjük, hogy az ellenségünk ide is követ. Mindent megtesz, hogy lerövidítse az ima idejét vagy elterelje a gondolatainkat.

Minél több időt töltesz imádkozással, annál erősebben érzed, hogy a hivatásodból, munkádból eredő kötelességeidet elmulasztod. Úgy érzed, hogy ez időpazarlás, tehát abbahagyod. A Sátán simán csatát nyert. Azért veszünk, mert nem tanultuk meg az imádkozás titkát: megnyitni Jézus előtt az ajtót és beengedni őt szükségünkbe! A tehetetlenség, gyengeség nem akadály a imádságnak, hanem serkentője.

Istennek van hatalma rakoncátlan gondolatainkat is kordában tartani, hiszen Ő a vihart is lecsendesítette. *„És az Istennek békessége, amely minden értelmet felülhalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.”* (Fil 4,7). Igen, Krisztus egész lényünket megragadja, gondolatainkat rendezi és összegyűjti, mert csak így lesz az ima valódi találkozás az Úrral.

Az ima alatt addig vagyok nyugtalan és békétlen, ameddig azt hiszem, hogy nekem kell akaratomat és gondolataimat Istenre irányítani. Amint rádöbbenek tehetetlenségemre, és Jézust, az én mindenható Barátomat bebocsátom, hogy segítsen a Sátánnal szemben, akkor Isten békessége áthat, és a Szentlélek ismét kijelentheti nekem Krisztust, és dicsőítheti Őt.

Szükséges és fontos, hogy az imádkozásnak mindennap meghatározott ideje legyen! Természetesen jó, ha más alkalmakat is meg tudunk ragadni, de ezek nem azonosak a csendességgel. (Még Jézusnak is el kellett

vonulnia a tömegből). Mit jelent a csendesség? Tapintatos visszahúzódság a világ zajából, hogy lelkünk elnyerje azt a belső koncentrációt, higgadságot, amely kell ahhoz, hogy meghalljuk az Úr szavát.

Testvérem! Ne vágj bele az imádságba, míg nem kerültél megfelelő állapotba! Hagyd a csendet dolgozni benned! Az ima nemcsak azt jelenti, hogy te beszélsz, tevékenykedsz! Ebben a csendben kész kell lenni arra, hogy a lelkek orvosa átvilágít, megtisztít, megmutatja a belső bajt. Gyakran csak mondjuk a magunkét, aztán ámennel befejezzük. Őt nem hagyjuk szólni! Ilyenkor ugyanúgy távozunk előle, mint ahogy jöttünk. Szólj így: „Vizsgálj meg engem, ó Isten, és ismerd meg szívemet! Próbálj meg engem és ismerd meg gondolataimat! És lásd meg, hogy van-e nálam gonoszságunk valamilyen útja és vezérelj engem az örökkévalóság útján!” (Zsolt 139, 23-24) Ha így teszel, történik veled valami az ima alatt!

Ez nem megy harc nélkül. A Szentlélek feladata, hogy meggyőzzön minket bűneinkről. Isten színe előtt legfogékonyabb a lelkünk. Megpróbáljuk önmagunk előtt is hihetővé tenni, hogy nem a bűn az, ami minket nyugtalanít. Bensődben valami igazat adott a Léleknek, de nem akarod megadni magad. Mentegetőzöl. Ha az Úr lelkével való harc túl kemény volt, akkor sátáni alatomosság jött a segítségdre: hogy megnyugodj a kínzó vádak felől, elkezdted másokért imádkozni. Ha csak egy bűnt is tartok a szívemben, amit a Szentlélek annak nevez, kizártam Jézust a lelkemből. Akkor az imádságom nem ima. Az imaharc értelme tehát az, hogy imádságunk voltaképpen könyörgés legyen az imádság lelkéért. Meg kell hallanunk a Lélek imádságra való felszólítását. „Mert a lélek kész, de a test erőtelen.” (Márk 14,38)

(Folytatjuk) **Hartman László**

Kincsek a cserépben

„Mert nem önmagunkat hirdetjük, hanem Krisztus Jézust az Urat, önmagunkat pedig mint szolgátokat Jézusért” (2Kor 4,5).

Szívügyem a gyülekezet és a Julianna iskola gyermekei számára szervezett fazekas szakkör. Sok örömet szerez nekem, és hitem szerint nekik is. Élvezük lelkipásztorunk támogatását és családok segítő szeretetét. A foglalkozásoknak igei vezérfonala van. Sokféle technikával dolgozunk, minden jól sikerült tárgy eljut a befejezésig. Mázazzuk, kétszer égetjük őket. Lelki és gyakorlati értelemben egyaránt „használatra” alkalmas tárgyak. Minden gyerek értéket kap a kezébe: a jól végzett munka eredményét, amiben a gyülekezet sokféle segítsége is benne van. Az ajándékba kapott fazekaskorongtól a tárgyak szállításán át a segítőkészség egyszerű megnyilvánulásáig.

Ebben a félkész termékekkel teli HOBBY világban gyermekeink tanulhatnak igazi munkát, megérteni anyagot, alkotó folyamatot. Ennek alapfeltétele a rendszeresség. A tudás az egymásra rakott kis téglákból építkezik. Úgy terveztük, hogy a szombat reggel 9-től fél 11-ig tartó időpont mellett a pihenés és a családi együttlét, a kirándulás is beleférjen a napba. Ebben az évben a gyerekek többet hiányoztak, mint máskor. Nehéz úgy dolgozni, ha hetek kimaradnak.

Sokféleképpen kaptuk Istentől a tálentumainkat. Ki a beszédben, ki kezében, ki mozgásban, ki alkotó gondolkodásban, ki pontos, megbízható munkájában, vagy akár többféle területen is egyszerre. A mai kor szelleme a passzív befogadást, másrészt pedig a folyamatos programok „pörgését” diktálja. Tizenkét éves korra a gyerekek kreativitása érezhetően hanyatlik. Sokat tehetünk ez ellen mi magunk is otthon, táborokban, gyülekezeti alkalmainkon, hogy a gyermekeink felnőve Isten alkotó munkatársai legyenek.

Az én utam sajátos út. Igyekszem tenni a dolgom szakkörben, táborban, műhelyben, mint a többi szolgáló a maga területén. Ez nem értünk, hanem a gyerekekért van, akik végső soron a gyülekezetünk jövője. Hordozzuk imádságban a gyerekközösségek épülését. „Ez a kincsiünk pedig cserépedényekben van, hogy ezt a rendkívüli erőt Istennek tulajdonítsuk, és ne magunknak.”

Martinecz Márta

Kedves Gyerekek!

Eltelt újra egy tanév, és valószínűleg már sokan várjátok a szünetet, benne a nyaralásokat, táborokat is. Ilyenkor sokat kirándulunk, sportolunk; végre sokat lehet aludni, pihenni és rengeteget játszani, ugye?

Most is három feladatot adok nektek, ami segít a „sportolásban”, és pihenésben – de azért egy kicsit mégis kell gondolkodni (ami azért a szünetben sem árt ☺).

Mindenkinek áldott, szép nyarat, jó pihenést kívánok:

Zsó néni

1. Írd a képekhez az alábbi bibliai szereplők közül annak a nevét, aki a képen látható „sportot űzi”: Jákob (1Móz 32), Sámson (Bír 16), Saul, Dávid (mindkettő az 1Sám 19-ben), Zákeus (Lk 19) és Pál (Apcsel 27).

2. Találós kérdések:

Ki volt az a királyfi,
kinek az volt végső baja,
hogy hosszúra nőtt a haja?
(*Absolon – 2.Sám.18.*)

Kinek tűnt el ereje,
Mikor tar lett a feje?
(*Sámson – Bír.16*)

J... volt lakóhelye;
Vak volt, meggyógyult a szeme;
B... volt a neve.
(*Jerikó/Bartiméus – Mk 10*)

3. Egészítsétek ki a hiányos bibliai Igéket!

(Próbáljátok meg magatoktól, és csak a végén ellenőrizzétek a Bibliából!)

- „Jobb az Úrban bízni, mint ..... reménykedni.” (Zsolt 118,8)
- „Amit akartok azért, hogy az ..... Ti veletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy ..... azokkal.”(Mt 7,12)
- „Imádkozzatok, hogy ..... ne essetek.” (Lk 22, 40b)

SZENTHÁROMSÁG

*A hatalmas Isten egyszer rájőve,
Hogy mehetne be az ember testibe.*

- A szem? Túl kicsi – és tán belevakulnánk.
- A fül? Túl szűk, tekervényes.
- A száj – eltátva – sem elégséges.

*Láss csodát, három darabra szakítja magát,
Meggélozza vele az ember agyát,
előre küldi menten a teremtő Atyát.*

*Követi a Fiú – akiben kijelenti magát,
S belép a Szent Lélek, ki az élő kapcsolat.*

*Részenként bejutva lelkünkben összeáll,
Dicsőség Tenéked egy Szentháromság!*

(Révay József)

**Szeptember 23-án
táborzáró hálaadónapot tartunk.**

EGYÉB ALKALMAINK

- A **pároskör** a nyári hónapokban nem tart alkalmat.
- A **Fiatalasszony- és anyakör** a nyári gyülekezeti hetek és a szabadságok miatt legközelebb szeptember 23-án tartja első alkalmát Tahiban.
- Kedd délelőtt 10 órai **bibliáóránk** július-augusztus hónapokban szünetel.
- A **férfi bibliáóra** következő alkalmá ugyan csak szeptemberben lesz.
- **Skót Misszió** (VI. ker., Vörösmarty u. 51.)
vasárnap de. 9 órakor istentisztelet,
szerdán du. 3 órakor bibliáóra

Köszönjük valamennyi Testvérünk rendszeres és alkalmi adományait, amelyek biztosították a gyülekezet első félévi életmenetét. Isten áldását kérjük a jószívű adakozókra!

Prebitérium

Kedves Testvérek!

Köszönjük leveleiket, postaládánkba, e-mail címünkre várjuk a további javaslatokat. Következő számunk szeptemberben jelenik meg (lapzártá: augusztus 20.).

A szerkesztőség

Kedves Gyerekek!

Idén is lesz *Kincskereső* tábor. A hét során keresünk sok kincset Isten Igéjében és magunkban, egymásban is. Sokat fogunk játszani, énekelni, alkotni (rajzolni, ragasztani, agyagozni), lesz sportverseny, kirándulás, akadályverseny és sok-sok meglepetés.

Még korlátozott számban van hely, jelentkezési lapot a lelkeszi hivatalban, vagy Emőke nénitől, illetve Gábor bácsitól lehet kérni. Jelentkezéseted mielőbb add le, hogy valóban velünk jöhess! Várunk!

Zsó néni

**Szeptember 3-án 10 órakor
gyülekezeti tanévnyitó istentisztelet lesz
templomunkban.**

ÁLLANDÓ NYÁRI ALKALMAINK

- Vasárnap** de. 10 óra istentisztelet
de. 10 órakor istentisztelet gyermekeknek 1 összevont csoportban
de. 10 órától gyermekmegőrző szolgálat
- Kedd** du. 1/2 5 óra PICIFI ifjúsági óra (14–18 éveseknek)
- Szerda** du. 6 óra bibliai közösségi óra
du. 1/2 7 óra Timóteus ifjúsági óra (18–25 éveseknek)
- Csütörtök** du. 6 óra bibliáóra
- Péntek** du. 1/2 7 óra felnőtt ifjúsági óra (25 évtől)

FASORI HARANGSZÓ

A Budapest Fasori Református Egyházközség időszakos kiadványa.

Felelős szerkesztő: Devich Márton

1071 Budapest, Városligeti fasor 7.

Tel.: 342-7311

e-mail: hivatal@fasor.hu

weboldal: www.fasor.hu

Áldott nyarat kívánunk olvasóinknak!